

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **GetPro Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.**

przeciwko **J. H.**

o zapłatę

I. umarza postępowanie w zakresie żądania kwoty 9,81 złotych (dziewięć złotych osiemdziesiąt jeden groszy);

II. zasądza od pozwanego J. H. na rzecz powoda GetPro Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 211,48 złotych (dwieście jedenaście złotych czterdzieści osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 19 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty;

III. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

IV. zasądza od powoda GetPro Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. na rzecz pozwanego J. H. kwotę 51,68 złotych (pięćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI GC 2603/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 kwietnia 2018 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód GetPro Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego J. H. kwoty 542,84 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem zapłaty ceny za sprzedaną pozwanemu przez poprzednika prawnego powoda – (...) Firm spółkę akcyjną z siedzibą w W. – energię elektryczną.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwanego i poprzednika prawnego powoda – (...) Firm spółkę akcyjną z siedzibą w W. łączyła umowa sprzedaży numer (...) z dnia 14 czerwca 2012 roku, na podstawie której dostarczono pozwanemu energię elektryczną. Pozwany jednakże nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania polegającego na zapłacie należności za pobraną energię elektryczną. Po nabyciu wierzytelności z tego tytułu powód domaga się zapłaty kwoty 542,84 złotych, na którą składa się: kwota 528,55 złotych tytułem należności głównej oraz kwota 14,29 złotych

tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia wymagalności każdej z należności wynikającej z faktury do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22 maja 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 709699/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany J. H. wniósł o oddalenie powództwa w całości kwestionując roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

W uzupełnieniu złożonego sprzeciwu pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 31 stycznia 2019 roku” (data prezentaty: 2019-02-05, k. 98-100 akt) pozwany J. H. wskazał, że umowa sprzedaży energii elektrycznej łącząca strony została wypowiedziana w dniu 28 kwietnia 2015 roku, co uwzględniając trzymiesięczny okres wypowiedzenia oznacza, że rozwiązała się ona z dniem 31 lipca 2015 roku. Nadto pozwany wskazał, że już w dniu 28 kwietnia 2015 roku nastąpiło zdjęcie licznika, a zatem pozwany nie był odbiorcą energii elektrycznej po tym okresie, tymczasem cztery z pięciu faktur dochodzonych przez powoda dotyczy sprzedaży energii elektrycznej w późniejszym okresie. Pozwany J. H. wskazał również, że reklamował część dochodzonych niniejszym pozwem faktur, które początkowo opiewały na inne kwoty, a także że w dniu 11 sierpnia 2015 roku zawarł umowę sprzedaży energii elektrycznej z (...) spółką akcyjną z siedzibą w G..

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 23 maja 2019 roku” (data prezentaty: 2019-05-29, k. 133-134 akt) powód GetPro Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. cofnął pozew w zakresie żądania kwoty 9,81 złotych z tytułu faktury numer (...), podtrzymując powództwo w pozostałym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. H. od dnia 01 grudnia 1997 roku prowadzi działalność gospodarczą – zakład stolarski w miejscowości K. Huta przy ulicy (...).

wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 58 akt

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej w dniu 14 czerwca 2012 roku J. H. zawarł z (...) Dla Firm spółką z siedzibą w W. umowę sprzedaży energii elektrycznej numer (...) ((...)) do lokalu znajdującego się w K. Hucie przy ulicy (...).

umowa – k. 72-75 akt

J. H. wypowiedział umowę sprzedaży energii elektrycznej (...) Firm spółce akcyjnej z siedzibą w W. w dniu 28 kwietnia 2015 roku, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia.

W tym samym dniu zdemontowano licznik energii elektrycznej znajdujący się w lokalu położonym w K. Hucie przy ul. (...).

Umowa sprzedaży energii elektrycznej łącząca J. H. i (...) dla Firm spółkę akcyjną z siedzibą w W. rozwiązała się z dniem 31 lipca 2015 roku.

niesporne, wydruk pokwitowania zdjęcia licznika z dnia 28 kwietnia 2015 roku – k. 100 akt, zeznania pozwanego J. H. – protokół rozprawy z dnia 29 maja 2019 roku – k. 131-132 akt

W związku z rozliczeniem rzeczywistego zużycia energii elektrycznej (...) Firm spółka akcyjna z siedzibą w W. wystawił J. H. następujące dokumenty księgowe:

- fakturę VAT korekta numer (...) z dnia 31 marca 2015 roku dotyczącą rzeczywistego zużycia energii elektrycznej za okres od dnia 13 listopada 2014 roku do dnia 07 stycznia 2015 roku na kwotę 148,34 złotych, z terminem płatności do dnia 02 maja 2015 roku,
- fakturę VAT korekta numer (...) z dnia 30 kwietnia 2015 roku, dotyczącą rzeczywistego zużycia energii elektrycznej za okres od dnia 08 stycznia 2015 roku do dnia 30 marca 2015 roku na kwotę 220,45 złotych, z terminem płatności do dnia 01 czerwca 2015 roku,
- fakturę VAT korekta numer (...) z dnia 01 lipca 2015 roku dotyczącą rzeczywistego zużycia energii elektrycznej za okres od dnia 31 marca 2015 roku do dnia 30 maja 2015 roku na kwotę 144,42 złotych, z terminem płatności do dnia 02 sierpnia 2015 roku,
- fakturę korektę VAT numer (...) z dnia 21 września 2015 roku dotyczącą faktury rozliczeniowej numer (...) tytułem rzeczywistego zużycia energii elektrycznej za okres od dnia 31 maja 2015 roku do 31 lipca 2015 roku na kwotę 132,10 złotych, z terminem płatności do dnia 23 października 2015 roku.

faktury – k. 59-71 akt

W dniu 11 sierpnia 2015 roku J. H. zawarł z (...) spółką akcyjną z siedzibą w G. umowę kompleksową na sprzedaż i dostawę energii elektrycznej do punktu poboru mieszczącego się w K. Hucie przy ulicy (...).

umowa kompleksowa – k. 105 akt, zeznania pozwanego J. H. – protokół rozprawy z dnia 29 maja 2019 roku – k. 131-132 akt

(...) Firm spółka akcyjna z siedzibą w W. wezwał J. H. do zapłaty kwoty 2 759 złotych tytułem należności wynikających z faktur: numer (...) na kwotę 689,75 złotych, numer (...) na kwotę 689,75 złotych, numer (...) na kwotę 689,75 złotych i numer (...) na kwotę 689,75 złotych, tj. łącznie na kwotę 2 759 złotych. J. H. reklamował powyższe faktury i nie uiszczył wynikających z nich należności.

wydruk korespondencji mailowej z dnia 16 listopada 2016 roku – k. 101 akt, zeznania pozwanego J. H. – protokół rozprawy z dnia 29 maja 2019 roku – k. 131-132 akt, wezwanie do zapłaty – k. 102-103 akt, wydruk z giełdy wierzytelności – k. 104 akt

GetPro Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył od (...) Firm spółki akcyjnej z siedzibą w W. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 grudnia 2017 roku wierzytelność w stosunku do J. H. stwierdzoną fakturami o numerach: (...) (w kwocie 158,38 złotych), (...) (w kwocie 132,10 złotych), (...) (w kwocie 154,23 złotych), (...) (w kwocie 48,85 złotych) i (...) (w kwocie 34,99 złotych), o czym poinformował go wzywając go do zapłaty kwoty 534,32 złotych.

umowa przelewu wierzytelności – k. 46-49 akt, załącznik numer 1 do umowy przelewu wierzytelności – k. 23-24 akt

W dniu 18 kwietnia 2018 roku GetPro Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych numer (...), z którego wynikało, że zadłużenie J. H. wynosi łącznie kwotę 542,84 złotych, w tym kwotę 528,55 złotych tytułem kapitału i kwotę 14,29 złotych tytułem odsetek (z faktury numer (...)).

wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego – k. 20 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których autentyczność nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej

wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych i istotnych okoliczności.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się także na zeznaniach pozwanego J. H., które jako logiczne i spójne oraz znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy uznał za wiarygodne w całości.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 29 maja 2019 roku Sąd pominął dowód z zeznań powoda, albowiem osoby uprawnione do reprezentowania powoda, mimo prawidłowego wezwania, nie stawily się na rozprawę i nie usprawiedliwiły swojej nieobecności.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 27 września 2019 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego w zakresie księgowości na okoliczność ustalenia istnienia wymagalnego zobowiązania pozwanego w stosunku do powoda mając na uwadze, że ustalenie tej okoliczności należy do Sądu, a nie do biegłego sądowego i nie wymaga wiadomości specjalnych. Zważyć przy tym należało na marginesie, że umowa przelewu wierzytelności w żadnej mierze nie może przesądzać o istnieniu wierzytelności ani jej wysokości, a w kontradyktoryjnym modelu procesu cywilnego i to w sytuacji gdy strona jest reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika nie jest rolą Sądu wyręczenie strony w pozyskiwaniu dowodów mających stanowić potwierdzenie zasadności jej żądań.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 23 maja 2019 roku” (data prezentaty: 2019-05-29, k. 133-134 akt) złożonym przed rozpoczęciem rozprawy powód GetPro Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. cofnął pozew w zakresie żądania kwoty 9,81 złotych z tytułu faktury numer (...) (co nie wymagało zgody pozwanego), podtrzymując powództwo w pozostałym zakresie.

Sąd oceniając powyższą czynność procesową powoda z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 203 k.p.c. nie dopatrył się, ażeby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa. Uznając zatem, iż jest ona zgodna z prawem, Sąd na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie wynikającym z oświadczenia o cofnięciu pozwu, tj. co do żądania kwoty 9,81 złotych (punkt pierwszy wyroku).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie, uwzględniając powyższe oświadczenie o cofnięciu pozwu, powód GetPro Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. domagał się ostatecznie zasądzenia od pozwanego J. H. kwoty 533,03 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, swoje roszczenie wywodząc z łączącej pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda – (...) Firm spółką akcyjną z siedzibą w W. umowy sprzedaży energii elektrycznej znajdującego się w lokalu położonym w K. Hucie przy ulicy (...), faktu dostarczenia pozwanemu energii elektrycznej w ilości wskazanej w fakturach numer: (...), (...), (...), (...) i (...) oraz nieuiszczenia przez pozwanego wskazanych w tych fakturach należności za rzeczywiście pobraną energię elektryczną.

Podstawę prawną żądania powoda stanowił zatem art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 755), zgodnie z którym dostarczanie energii elektrycznej odbywa się na podstawie umowy sprzedaży lub umowy przesyłowej. Jednocześnie ustawodawca dopuścił możliwość dostarczania energii na podstawie jednej umowy zawierającej postanowienia umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii, zwanej umową kompleksową (art. 5 ust. 3 cytowanej ustawy).

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany J. H. podnosił, że roszczenie powoda jest nieuzasadnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości wskazując, że od początku maja 2015 roku nie pobierał on energii elektrycznej od poprzednika prawnego powoda, gdyż z dniem 28 kwietnia 2015 roku licznik poboru energii elektrycznej został zdemontowany.

W niniejszej sprawie powód swoje roszczenie wywodził nie z umowy kompleksowej, lecz z odrębnej umowy, której przedmiotem była sprzedaż energii elektrycznej, przy czym zgodnie z treścią art. 555 k.c. do sprzedaży energii, praw oraz wody stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży rzeczy (art. 535 k.c.).

Zgodnie z treścią art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Stosownie zaś do art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody.

Przepis art. 535 k.c. kreuje zatem stosunek obligacyjny o charakterze dwustronnie zobowiązującym. Sprzedawca (tu – powód) zobowiązuje się wydać towar, zaś kupujący (tu – pozwany) zobowiązuje się zapłacić ustaloną za ten towar cenę, zaś umowa sprzedaży rzeczy oznaczonych co do gatunku ma w polskim prawie charakter umowy realnej, to znaczy, że do przeniesienia własności tego rodzaju rzeczy wymagane jest wydanie rzeczy (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 13 kwietnia 2017 roku, sygn. akt I ACa 217/16).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powodzie ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że sprzedawca (poprzednik prawny powoda) dostarczył i wydał pozwanemu zakupioną przez niego energię elektryczną w ilości wskazanej na przedłożonych fakturach korygujących, a więc wykazania, że powód swoje zobowiązanie zrealizował.

Zgodnie bowiem z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku (sygn. akt II PR 313/69) na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązku, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscencji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, Lex nr 8416). Natomiast zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 28 kwietnia 1975 roku, sygn. akt III CRN 26/75).

Na okoliczność istnienia między pozwanym a poprzednikiem prawnym stosunku prawnego, zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia powód GetPro Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. przedstawił umowę sprzedaży energii elektrycznej oraz faktury korygujące numer: (...), (...), (...) i (...), a także wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego sporządzony w dniu 18 kwietnia 2018 roku. Wskazać przy tym należy, że pozwany w istocie nie kwestionował ilości pobranej energii elektrycznej wskazując jedynie, że po demontażu licznika dostarczanie mu przez poprzednika prawnego powoda energii elektrycznej nie było możliwe.

W niniejszej sprawie na podstawie faktury korekty numer (...) powód domagał się od pozwanego J. H. zapłaty kwoty 48,85 złotych tytułem rozliczenia rzeczywistego zużycia energii elektrycznej za okres od dnia 08 stycznia 2015 roku do dnia 30 marca 2015 roku. W tym zakresie roszczenie powoda w ocenie Sądu uznać należało za uzasadnione, sprzedaż energii elektrycznej miała bowiem miejsce przed demontażem licznika, a jednocześnie pozwany nie kwestionował prawidłowości wyliczenia wskazanej w tej fakturze ilości zużytej energii, ani też nie wykazał, że przedmiotową należność zapłacił. Niewystarczające było bowiem lakoniczne kwestionowanie żądania powoda co do wysokości, bez sprecyzowania konkretnych zarzutów. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powodzie. Pozwany odmawiając uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 grudnia 2006 roku w sprawie o sygn. akt IV CSK 299/06). Pozwany powinien zatem wskazać konkretnie, w jakim zakresie żądanie pozwu jest np. zawyżone lub nieprawidłowo wyliczone.

W tym miejscu wskazać należy, że w istocie początkowo poprzednik prawny powoda domagał się od pozwanego zapłaty za energię elektryczną w tym okresie w oszacowanej wysokości, następnie zaś dokonał korekty co do rzeczywistego jej zużycia, jednakże pozwany reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika okoliczności tej ani wskazanej ilości rzeczywiście pobranej energii nie zaprzeczał ograniczając się jedynie do wskazania, że powód wcześniej z tego tytułu

żądał od pozwanego wyższej kwoty. Tymczasem co jednoznacznie wynikało z pisma powoda z datą w nagłówku „dnia 23 maja 2019 roku” *data prezentaty: 2019-05-29, k. 133-134) zmiana wysokości faktur wynikała właśnie z rozliczenia rzeczywistego zużycia energii elektrycznej i oszacowania jej zużycia, przy czym do tej okoliczności pozwany w żaden sposób nie odniósł się.

Z powyższych względów za uzasadnione Sąd uznał również żądanie powoda wynikające z faktury korekty numer (...) wystawionej tytułem rzeczywistego rozliczenia zużycia energii elektrycznej w okresie od dnia 13 listopada 2014 roku do dnia 07 stycznia 2015 roku, aczkolwiek jedynie w zakresie żądania kwoty 148,34 złotych, gdyż na taką kwotę wystawiona została przedmiotowa faktura. Powód zaś nie wyjaśnił, dlaczego na podstawie tego dokumentu księgowego domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 158,38 złotych tytułem kapitału, stąd też w pozostałym zakresie żądanie powoda oparte na tej fakturze nie było zasadne.

Na podstawie materiału dowodowego zaoferowanego przez powoda Sąd uznał zatem, że roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie jedynie w zakresie kwoty 197,19 złotych tytułem należności głównej (148,34 złotych + 48,85 złotych) oraz kwoty 14,29 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 148,34 złotych za okres od dnia 03 maja 2015 roku do dnia 17 kwietnia 2018 roku i skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 48,85 złotych za okres od dnia 02 czerwca 2015 roku do dnia 17 kwietnia 2018 roku (suma skapitalizowanych odsetek od tych kwot przekraczała żadaną przez powoda z tego tytułu kwotę 14,29 złotych).

W pozostałym zaś zakresie, zdaniem Sądu, powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione i nieuzasadnione. Powód nie przedłożył bowiem faktury numer (...), na podstawie której domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 34,99 złotych. Sąd nie miał zatem możliwości ustalenia, jakiego okresu rozliczeniowego faktura ta dotyczy, co z kolei uniemożliwiło zweryfikowanie istnienia i zasadności tego żądania. Natomiast faktura korekta numer (...) (w zakresie żądania kwoty 144,42 złotych) i faktura korygująca numer (...) (w zakresie żądania kwoty 132,10 złotych) zostały przez (...) Firm spółkę akcyjną z siedzibą w W. wystawione tytułem rozliczenia rzeczywistego zużycia energii elektrycznej za okres odpowiednio od dnia 31 marca 2015 roku do dnia 30 maja 2015 roku oraz za okres od dnia 31 maja 2015 roku do dnia 31 lipca 2015 roku. Tymczasem z materiału dowodowego sprawy wynikało, a nadto pozostawało pomiędzy stronami bezspornym, iż w dniu 28 kwietnia 2015 roku w lokalu pozwanego zdemontowano licznik poboru energii elektrycznej (pełnomocnik powoda nie kwestionował bowiem tej okoliczności). Po tym dniu pozwany nie mógł zatem pobierać energii elektrycznej od powoda, a powód nie miał możliwości jej dostarczenia (sprzedawania) pozwanemu. Nie budzi więc wątpliwości, że obciążenie pozwanego kosztami rzeczywistego zużycia energii po dniu 28 kwietnia 2015 roku było nieuzasadnione w okolicznościach niniejszej sprawy i bez znaczenia pozostaje tu okoliczność, że umowa rozwiązała się z dniem 31 lipca 2015 roku. Jednocześnie przedłożona w sprawie faktura korekta numer (...) nie pozwalała na ustalenie rzeczywistego zużycia przez pozwanego energii elektrycznej w okresie od dnia 31 marca 2015 roku do dnia demontażu licznika, tj. do dnia 28 kwietnia 2015 roku.

Uznając zatem, iż powództwo jest zasadne w zakresie kwoty 211,48 złotych Sąd w punkcie drugim wyroku, na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. 2019 roku, poz. 755) w zw. z art. 555 k.c. w zw. z art. 535 k.c. w zw. z art. 481 k.c. w zw. z art. 482 k.c. zasądził od pozwanego J. H. na rzecz powoda GetPro Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 211,48 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 19 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie Sąd na podstawie powyżej powołanych przepisów w zw. z art. 6 k.c. a contrario powództwo jako niezasadne i nieudowodnione oddalił (punkt trzeci wyroku).

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 38,96%, a pozwany w 61,04%.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły 317 złotych (opłata sądowa od pozwu – 30 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 270 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 287 złotych (koszty zastępstwa procesowego w kwocie 270 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych).

Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 123,50 złotych (38,96% z kwoty 317 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 175,18 złotych (61,04% z kwoty 287 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot powód powinien zwrócić pozwanemu kwotę 51,68 złotych, o czym Sąd na podstawie wyżej wskazanych przepisów orzekł w punkcie czwartym wyroku.

Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika powoda o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości, albowiem nie było to uzasadnione ani nakładem pracy pełnomocnika ani też stopniem skomplikowania rozpoznawanej sprawy, która jako sprawa typowa nie wymagała ponadprzeciętnego nakładu pracy.

Sąd nie uwzględnił także wniosku pełnomocnika pozwanego o przyznanie mu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z przedłożoną umową z pozwanym, w której ustalono wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego w kwocie 800 złotych i w kwocie 300 złotych za każdą obecność pełnomocnika na rozprawie.

Sąd miał bowiem na uwadze, że zgodnie z art. 98 § 3 k.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata (radcy prawnego), koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Stawka minimalna określona w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości o identycznej treści w odniesieniu do adwokatów i radców prawnych oznacza, co do zasady, że stanowi ona minimalne „wynagrodzenie” według terminu użytego w art. 98 § 3 k.p.c., jakie przysługuje adwokatowi (radcy prawnemu) za prowadzenie danego rodzaju sprawy i które, jako składnik kosztów procesu, jest podstawą rozliczeń tych kosztów między stronami procesu. Nie ma przeszkód, aby strona korzystająca z pomocy adwokata (radcy prawnego) umówiła się na opłatę w wyższej wysokości od minimalnej stawki opłaty przewidzianej za pomoc prawną dla danego rodzaju sprawy. W takim jednak przypadku wysokość umówionego wynagrodzenia nie jest wiążąca dla Sądu przy dokonywaniu rozliczenia kosztów procesu, tym bardziej, że nie uzasadnia tego ani nakład pracy pełnomocnika ani też stopień skomplikowania rozpoznawanej sprawy (tak również Sąd Apelacyjny w Białymstoku w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 listopada 2013 roku, sygn. akt I ACa 514/13).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 25 października 2019 roku